

20. VÝLET V LANDMANNALAUGAR



To slovo sem do deníku schválně pořád píšu. Landmannalaugar. Už si ho totiž skoro pamatuju. A určitě ho budu doma používat jako tajné heslo. Už jsem se rozhodla!

Jen ještě úplně přesně nevím na co.

Landmannalaugar

Tatínek si vzal v kempu u informací mapku, abychom věděli, kudy jít, a v horách se neztratili.

„Ty barvy nemají chybu!“ stoupal vzhůru úzkou pěšinkou nahoru tatínek.

„Tak Elo, kolik barev jsme napočítali?“ zeptal se.

„Černá, šedá, modrá, červená, žlutá...“ vypočítávala jsem.

„I zelená a bílá,“ zhluboka oddychovala maminka, jak šlapala do kopce. „Mech a sníh taky musíš počítat.“

Přišli jsme k čadírně.

„K čemu?“ rozesmála se maminka, když jsem to poprvé vyslovila.



„Všude to tady kouří a čadí,“ vysvětlila jsem jí, proč mě napadlo zrovna slovo čadírna.

Ze spousty míst v horách totiž stoupal dým. Do jedné takové od síry zbarvené žlutočervené kouřící díry jsem zkusila nalít trochu vody ze své lahve. Tatínek mi to dovolil.

„Aááá!“ Zasyčelo to tak moc, že jsem uskočila.

„Vidíš, peklo se zlobí, že ho rušíš,“ zasmál se tatínek.

Když jsme konečně vylezli po pěšince až nahoru, dostali jsme se k lávovému poli, kde ležela spousta těch pěkných lesklých černých kamenů, co připomínaly sklo a ve slunci se krásně blyštily!

Bylo teplo a sluníčko příjemně hřálo. Sedli jsme si na ty kameny a vytáhli bagety s naloženým skopovým masem z farmy. Dalo mi pořádnou práci to maso rozžvýkat, protože bylo dost tuhé. Ale byla jsem ráda, že to není sušená ryba.

Sebrala jsem jeden z těch menších lesklých kamenů pro sebe, a pak ještě dva – pro Freyju a Ketilla.

Když jsem na ně plivla a pořádně je vyleštila rukávem, byly ještě mnohem hezčí!



„S tím se chceš vláčet, Eliško?“ zeptala se maminka. „Nech je tady, půjdeme ještě pěkný kus cesty, sebereš si později nějaké jiné kameny!“

„Nechci se s tím vláčet,“ zasmála jsem se a kameny jsem strčila do tatínkova batohu.



„Ty potvoro!“ ohnal se po mně se smíchem. „Kameny, na které jsi naplivala!“

Když jsme si odpočinuli, vydali jsme se na vrchol jedné z hor.

„Už nemůžu,“ nadechla jsem se zhluboka.

„Chceš můj batoh?“ zeptal se tatínek.

Zakroutila jsem hlavou.

„Tak nemel a šlapej!“

Nahoře byl úžasný výhled! Viděli jsme i dolů do kempu a auta, stany i lidé se zdáli tak maličcí!

Šli jsme dál po červené a potom po bílé značce. Hory kolem nás byly nejenom barevné, ale i zasněžené.

Místy se tu objevoval sníh z ledovců. Dalo se po něm klouzat nebo jím dokonce pořádně zkoulovat tatínka – a taky jsem to hned zkusila!

„Dost,“ vzdávám to!“ křičel. „Nemůžu před tebou utíkat, když mám na zádech takovou zátěž!“ protestoval, ale já věděla, že si dělá legraci, protože takové tři malé kameny pro mého tatínka nemohly být žádná tíha!

V horách jsme byli úplně sami. Nikde nikdo!

„To ticho je zvláštní,“ řekla maminka. „Doufám, že si tuhle chvíli na dlouho zapamatuju,“ řekla a naposledy se z té výšky rozhlédla na všechny strany.

Sešli jsme dolů na planinu.

Přes ni ale tekla řeka z odtávajícího ledovce. A to byl problém.

„Čím později odpoledne, tím je víc vody. Protože ledovec na slunci rychleji co?“ otočil se na mě tatínek.